

Sygn. akt I CSK 701/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Z. D. i H. D.
przeciwko "S." Spółki z o.o. w P.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powodów solidarnie na rzecz strony pozwanej
3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w W. pozbawił w całości wykonalności akt notarialny z dnia 12 maja 2008 r. (Rep. [...]), zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowy w W. z dnia 30 września 2010 r. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. Podstawą rozstrzygnięcia był art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. po uznaniu przez Sąd, że nie można zarzucić powodom H. i Z. D., będących wydzierżawiającymi nieruchomości pozwanemu „S.” sp. z o.o. w P., iż nie wykonali umowy z przyczyn leżących po ich stronie, przez co nie było podstaw do wypowiedzenia im umowy ze skutkiem natychmiastowym i zwrotu uiszczonego czynszu w trybie przewidzianym zawartą umową między stronami.

W wyniku rozpoznania apelacji strony pozwanej Sąd Apelacyjny w [...]. wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji tylko w ten sposób, że określił pozbawienie wykonalności wymienionego tytułu wykonawczego do kwoty 463 600 złotych, oddalając dalej idące powództwo, oddalając apelację w pozostałej części i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Wydając rozstrzygnięcie Sąd Apelacyjny, ponownie rozważając stan faktyczny i postanowienia umowy dzierżawy doszedł do wniosku, że żądanie pozwanej wywodzone z umowy jest uzasadnione tylko o tyle, o ile dotyczy czynszu dzierżawnego za okres 19 miesięcy, tak jak to przyznali powodowie w piśmie procesowym na k. 172-175 akt sprawy.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powodów zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w części co do kwoty 1 186 400 złotych, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 2 k.c. przez błędną jego wykładnię. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części (pkt I i III) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie w całości apelacji z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania wskutek niespełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi pełnomocnik powodów odwołał się do art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., wskazując na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu kryteriów uznania danej umowy zawartej przez strony jako odpłatnej czynności prawnej, w wyniku której świadczenie powoda przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego od pozwanego w rozumieniu art. 65 § 1 i 2 k.c., co wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Mimo uzupełnienia wniosku pismem powodów z dnia 31 lipca 2014 r. nie zostało wytłumaczone, na czym ma polegać zagadnienie prawne, będące jednocześnie zgłoszeniem wątpliwości co do wykładni art. 65 § 1 i 2 k.c. i to w sytuacji, gdy zarzutem naruszenia prawa materialnego przez zaskarżony wyrok jest objęty tylko art. 65 § 2 k.c. Uzasadniając wniosek pełnomocnik skarżących przywołał obszerne i ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych na temat dyrektyw wykładni woli stron na podstawie art. 65 k.c. Powołane orzeczenia nie są sobie przeciwstawne, lecz się uzupełniają konkretyzując okoliczności, które ma się mieć na uwadze interpretując mało precyzyjne często postanowienia umów. W uprawniony sposób, takiej interpretacji umowy zawartej między stronami dokonał Sąd w zaskarżonym orzeczeniu. Nie jest trafne z punktu widzenia abstrakcyjnego charakteru formułowanego zagadnienia prawnego polemizowanie we wniosku z wykładnią umowy przyjętą przez Sąd Apelacyjny, gdyż to zbytnio odnosi zgłoszone zagadnienie prawne do sprawy, w której stan faktyczny został już ustalony (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zdając sobie chyba z tego sprawę w uzasadnieniu wniosku włącza się nieprzedstawiony wcześniej w skardze zarzut o braku przekonującego uzasadnienia w zaskarżonym wyroku kwestii przyjętej wykładni umowy. Powołany art. 328 § 2 k.p.c. z zakresu przepisów postępowania nie znalazł się wśród zarzutów kwestionujących z tego względu wyrok Sądu Apelacyjnego (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). W każdym razie, mimo że skarżący próbują dowodzić we wniosku nieprawidłowości w posłużeniu się przez

Sąd drugiej instancji dyrektywami wykładni według art. 65 k.c., to poza zarzutem naruszenia tego przepisu nie formułują rzeczywistego zagadnienia prawnego, na które odpowiedź miałyby przysłużyć się rozwojowi prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10, nie publ.; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, nie publ.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, nie publ. i z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Wskazując na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. pełnomocnik powodów nie przytoczył żadnych argumentów stanowiących o oczywistej zasadności skargi, a z założenia nie mogą to być te same motywy, które odnoszą się do potrzeby rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego. Oczywista zasadność skarg, jak to jest utrwalone od dawna w orzecznictwie ma wiązać się z takimi wadami orzeczenia, że są one widoczne bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy przepisów, a tym bardziej najpierw wymagających wykładni (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.).

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.